

Štev. 5.

V Ljubljani, 1. velikega travna 1918.

Leto XIX.

Kruh.

O, dolgo je že od takrát,
ko me po vedi hrepenenje
pognalo hrane je iskat
med tujega sveta vrvenje . . .

Nad knjigami in pismi nem
strmel sem v tajnost učenosti,
a pogled plaval je očem
v življenja srečo in bridkosti.

V življenja radost, jad in boj
stezé ljudem so naravnane —
korak je tjakaj stopil moj,
vihar je srcu sekal rane.

Če svet je zabil ves namé,
in zase nisem hotel znati,
čutilo eno je srcé:
ostala mi je zvesta — mati!

Poslala z doma mi je list —
srca ljubeče šepetanje,
in nove zarje plamen čist
pregnal je vse moreče sanje!

Iz mrzlih spon prevar in tež,
ko duša je brez nad drhtela,
iz blodenj in temote mrež
v zavetje k majki je prispela . . .

Nihče daljave mi ne zna,
ne skrije se v noči prostore,
da materinega srca
ljubezen tja ne sme, ne more!

In poleg lista — kaj je to?
Poboljšek zame — kruh pšenični!
Kako zavonjalo lepó
po tej dobroti je resnični!

Pozdravljen, sad domačih tal,
ti zlati plod skrbi in znoja!
Kako se v radosti je val
zanosno vzpela duša moja!

Pozdravljen ti, moj rodni svet,
ki te pregrinja žitno polje,
od solnčne luči si objet,
škrjanec poje dobre volje!

In blagoslovljene roké,
ki ste ta kruhek mi zmesile,
kako hvaležno bi solzé
na vas, dobrotnice, mi lile!

In blagoslovljen, sveti dom,
pot k tebi spet se bo nagnila!
Med nama bodi črt in grom —
vezi ne stre nobena sila! —

E. Gangl.

